

[Elisabeth Bruun Olesen]

bet. Her tænker jeg selvfølgelig på de 75 mill. kr. til AIDS og de 500 mill. kr., som primærkommunerne skal have i 1988 som en kompensation for de øgede udgifter, der er væltet over på kommunerne.

VS ser som hr. Agerschou også dette som første fase i en kommunalpolitik under et arbejderflertal.

Indenrigsministeren (Enggaard):

De ændringsforslag, som her er sat til behandling fra Socialdemokratiet og SF, er ganske vidtrækkende i deres karakter og ændrer afgørende en række forudsætninger, som gør det nødvendigt, at jeg beder om formandens forståelse for, at jeg i de bemærkninger, jeg gør, måske også knytter en række mere generelle bemærkninger til lovforslaget, som om lidt skal til endelig afstemning.

Diskussionen har været livlig om hele denne lovgivning. Jeg håber, at den megen offentlige debat, når loven nu om lidt efter forventning er vedtaget, vil blive afløst af en række konstruktive og gode drøftelser mellem de enkelte amtsråd og Indenrigsministeriet om, hvordan vi i fællesskab kan løse det enkelte amtsråds finansielle problemer. Det tror jeg også kan lade sig gøre.

Regeringen er nemlig ikke uenig i, når Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti i betænkningen taler om, at vilkårene for den kommunale økonomi må drøftes med kommunerne, og at man må sikre en forsvarlig løsning af opgaverne.

Derfor er der også efter min opfattelse i lovforslaget plads til en forsvarlig opgaveløsning, og der er også plads til en pæn udvikling i udgifterne, ikke mindst når man ser det i forhold til det aftalegrundlag fra maj 1986, som vi stadig lægger megen vægt på er udgangspunktet for de vurderinger, vi anlægger.

Men forslaget vil så sikre, at det gøres på en samfundsøkonomisk forsvarlig måde, og et forsvarligt resultat kan efter regeringens opfattelse ikke blot bestå i, at udgifterne og skatterne får lov at løbe.

Jeg har mærket mig, at det nu siges, at regeringen bliver skyld i kommunale skattestigninger, fordi kommunernes kompensationskrav ikke er fuldt ud imødekommet, og fordi deponeringsordningen fra fællesklæringen sidste år ikke er blevet ophævet.

Lad os lige se et øjeblik på disse argumenter. Hvad angår kompensationsbeløbet, var der en forskel mellem, hvad Kommunernes Landsforening krævede, og hvad de fik, på små 200 mill. kr. hvert af årene 1987 og 1988. Det er altså under 1/10 procent på skatten, det drejer sig om. Jeg har noteret mig, at Socialdemokratiet mener, at der skal større kompensationsbeløb til, væsentlig større end det, som var afstanden mellem Kommunernes Landsforening og regeringen i forhandlingerne. Deponeringsbeløb bliver der kun tale om, hvis den ramme, vi aftalte med Kommunernes Landsforening, overskrides. Jeg tror, at det ved en god indsats i de enkelte kommuner kan lade sig gøre i de allerfleste tilfælde i de næste fire måneder at nå frem til denne målsætning, ikke nødvendigvis i alle kommuner, det tror jeg vi alle er klar over, men i de allerfleste.

Jeg synes derfor ikke, at der er meget hold i den argumentation, jeg har hørt, og jeg er også overbevist om, at det vil vise sig, at kommunerne vil følge henstillingen og holde skatten i ro.

På den baggrund tager regeringen klart afstand fra mindretallets forslag om at belaste statskassen med yderligere ca. 2,4 mia. kr. i tilskud til den kommunale sektor i 1988. Regeringen mener, at det ville være samfundsøkonomisk uforvarsomt og kommunaløkonomisk unødvendigt.

Jeg har nok noteret mig, at hr. Stavad som talsmand for Socialdemokratiets finanspolitik vel ikke var bekymret ved dette, men jeg tror, man kan sige, at når afstanden mellem regeringens synspunkter i dette og Socialdemokratiets og SFs på den anden side er så markant, som tilfældet er, må man få det indtryk, at det også baserer sig på det forhold, at den nuværende regering har en forventning om at skulle fortsætte med at have ansvaret også efter næste valg, hvorimod man må få det indtryk, at hr. Stavad og Socialdemokratiet er relativt ubekymrede med hensyn til, hvordan den offentlige økonomi ser ud, når man er i stand til at udstede løfter til den kommunale verden, som tilfældet er her.

Jeg kan godt forstå, at det ville være en populær ting i mange kommuner at få et løfte om større tilskud og at slippe for deponering af beløb, som man i øjeblikket frygter. Det kan jeg godt forstå, men jeg kan ikke